

RĪGAS VĒSTURES UN KUĢNIECĪBAS MUZEJS

Rīgas vēstures un kuģniecības muzejs piedāvā!
Dodieties individuāli vai kopā ar ģimeni un draugiem brīvdienu
pastaigā pa Vecrīgu un iepazīstiet Rīgas vēsturi!
Tematiskā ekskursija – orientēšanās spēle
„Vecrīgas leģendas un stāsti”

Ekskursijas – orientēšanās spēles norise un uzdevums:

1. Apskatiet ekskursijas – orientēšanās spēles karti.
2. Izlasiet ekskursijas tekstu – informāciju par Vecrīgas leģendām un stāstiem, kas saistītas ar kartē atzīmētajiem objektiem.
3. Dodieties ekskursijā pa Vecrīgu, veicot spēles uzdevumu!
4. Sameklējiet, apskatiet kartē redzamos objektus, tajos atrodiat spēles lapu attēlos redzamās to detaļas.
5. Pie katra spēles attēla pierakstiet numuru, ar kāds konkrētais objekts atzīmēts spēles kartē.
6. Paldies! Uzdevums veikts!

NB! Tematisko ekskursiju – orientēšanās spēli „Vecrīgas leģendas un stāsti” iesakām izprintēt. Iespējams arī sekot spēles stāstiem un kartei, veicot spēles uzdevumus, izmantojot viedierīces, objektus atzīmējot pēc pašu izvēlētas stratēģijas.

Rīgas vēstures un kuģniecības muzeja tematiskā ekskursija – orientēšanās spēle
„Vecrīgas leģendas un stāsti”

RĪGAS VĒSTURES UN KUĢNIECĪBAS MUZEJS

Tematiskās ekskursijas - orientēšanās spēles "Vecrīgas lēģendas un stāsti" maršruta karte

RĪGAS VĒSTURES UN KUĢNIECĪBAS MUZEJS

Rīgas vēstures un kuģniecības muzeja tematiskā ekskursija

“Vecrīgas leģendas un stāsti”

*Izlasiet ekskursijas tekstu – informāciju par Vecrīgas leģendām un stāstiem,
kas saistītas ar orientēšanās spēles kartē atzīmētajiem objektiem!*

1. Rīgas vēstures un kuģniecības muzeja Sarkanais kardināls

Rīgas vēstures un kuģniecības muzejs ir viens no vecākajiem muzejiem Eiropā. Kopš 18. gadsimta beigām tas atrodas Rīgas Doma kompleksā – bijušā vīriešu klostera vietā. Muzejs izvietots vairākās ēkās, kuras no visām pusēm aptver Doma dārzu, kas vairāk nekā 500 gadus kalpoja kā kapsēta. Iespējams, ka tādēļ muzejā mīt spoks, kuru muzeja darbinieki nodēvējuši par Sarkano kardinālu. Pēdējo reizi spoks parādījies muzeja darbiniecēm pirms muzeja 200 gadu jubilejas – 1973. gada februārī. Tas noticis, kad kādā vakarā viņas uzkopušas muzeja bibliotēkas telpu, kas atradās muzeja trešajā stāvā, blakus Kolonnu zāles balkonam. Pēkšņi no sienas grāmatu plaukta it kā iznācis liels, plecīgs vīrs sarkanā samta apmetnī, bet bez galvas. Spoks klusi devies smago un grezno durvju virzienā, kas pēkšņi, bez skaņas atvērušās, un spoks izgājis no telpas. Lai gan spoks muzejā redzēts reti, viņš bieži ir dzirdams – naktīs tukšajās muzeja zālēs un kāpnēs dzirdami soļi, durvju atvēršanās un aizvēršanās skaņas.

2. Doma baznīcas leģenda

Reiz kādā naktī pie Doma baznīcas sarga pienācis melnā tērpies kungs un lūdzis viņu ielaist baznīcā, piesolot sargam par to labi samaksāt. Sargs piedāvājumam piekritis. Kad noslēpumainais kungs ienācis baznīcā, viņš uzreiz aizsējis sargam acis. Viņi kopīgi gājuši krustu šķērsu pa baznīcu, lejup un augšup pa kāpnēm, līdz sargs bijis pavisam apjucis un nesapratis, kur atrodas. Kad Melnais kungs noņēmis sargam acu apsēju, viņi atradušies lielā pagrabtelpā, kuru sargs nekad nebija redzējis. Telpa bijusi pilna ar dažādiem dārgumiem, bet tās vienā stūrī stāvējis skapis ar vecām grāmatām. Melnais kungs ļāvis sargam no lielas lādes paņemt zelta monētas, bet pats paņēmis pāris senu grāmatu. Pēc tam Melnais kungs atkal aizsējis sargam acis, un tie baznīcu atstājuši. Šķiroties Melnais kungs sargam vien noteicis, ka pēc grāmatām atgriežoties ik pēc septiņiem gadiem. Nākošajā dienā sargs mēģinājis atrast naktī apmeklēto pagrabu, bet velti.

3. Rīgas baznīcu torņu gaiļi

Senākajām Rīgas baznīcām – Doma baznīcai, Sv. Pētera baznīcai, Sv. Jāņa baznīcai un Sv. Jēkaba baznīcai – torņa galus nerotā krusts, bet gan gaiļis. Ticējumi vēsta, ka gaiļis sargā no visa ļaunā un ar savu rīta dziesmu spēj aizbiedēt nelabo. Senos laikos nakts tumsā apkārt esot blandījušās nešķīstas radības, kas vēlējušās kaitēt cilvēkiem, bet, tiklīdz uzaususi saule un iedziedājiem gaiļis, neradījumi mukuši prom un cilvēki atkal bijuši drošībā.

Gaiļis torņa galā kalpo par vēja rādītāju. Rīgai kā ostas pilsētai bija svarīgi zināt vēja virzienu, kas noteica, vai buru kuģi Rīgas ostā varēs vai nevarēs ienākt. Leģenda vēsta, ka agrāk Rīgas Doma baznīcas gaiļis bijis krāsots divās krāsās – tā viena puse bijusi zelta, bet otra – melna. Tirdzniecībai labvēlīgam vējam pūšot, gaiļis pagriezis savu zeltaino pusi, rādot, ka būs veiksmīga tirgošanās un pilsēta iegūs daudz zelta. Ja vējš bijis tirdzniecībai nelabvēlīgs, kad kuģi nav varējuši ienākt ostā, gaiļis rādījis melno pusi, vēstot, ka tirgošanās neizdosies.

4. Vīnūzis

Jau kopš pilsētas dibināšanas Rīga vienmēr bijusi tirgotāju pilsēta. Tirgotāji pilsētā ievada dažādas ārzemju preces, vairojot pilsētas bagātību un tās iedzīvotāju pārticību. Pilsētas vīnūzis jeb vīna pagrabs bija viens no pilsētas bagātības rādītājiem un pat simboliem. Tā atrašanās vieta – ēkā aiz Rīgas rātsnama – oficiālajos dokumentos fiksēta jau kopš 14. gadsimta. Domājams, ka rātskungu svarīgas oficiālās tikšanās tika sāktas Rīgas rātsnamā, bet turpinājās vīnūzī, kurā bija īpaša tikšanās telpa ar kamīnu. Vīna pagrabam bija trīs ieejas, kā arī vairākas pazemes ejas, kas no tā veda uz tuvējo namu pagrabiem. Vīna krājumu novietne bija 21 metru gara, gandrīz 10 metrus plata un 4 metrus augsta. Vīnūzis gandrīz trīs gadsimtus piederēja pilsētai, bet vēlāk Rīgas rāte pieņēma lēmumu to pārdot.

5. Pirmā Rīgas aptieka / Piemiņas plāksne pie Rātsnama, veltīta senajai Rātsaptiekai

Rātsaptieka bija pirmā aptieka viduslaiku Livonijā. Tā izveidota 14. gadsimtā. Aptiekā ne tikai izgatavoja zāles, bet pārdeva arī no ārzemēm ievestās garšvielas, vīnus, vēlāk arī tabaku, pīpes, spēļu kārtis un kancelejas preces (papīru, tinti, zīmoglakas, pergamentu). Aptiekā varēja iegādāties arī uz vietas lietās sveces un vārītās ziepes, reizēm arī tur gatavoto šaujampulveri. Senā aptieka atradās tagadējā Rātsnama vietā līdz 18. gadsimta vidum, kad tās

īpašnieki to pārdeva. Aptiekas ēku nojauca, lai tās vietā uzbūvētu jauno Rātsnama ēku.

6. Ziemassvētku egle

Rīga vienmēr bijusi tirdzniecības pilsēta. Pirms vairāk nekā 600 gadiem neprecētie ārzemju tirgotāji izveidoja biedrību, par tās simbolisko aizgādni izvēloties Sv. Maurīciju. Tā kā Sv. Maurīcijs bijis tumšas ādas krāsas leģendāra personība, biedrības biedrus sāka dēvēt par “melngalvjiem”.

Viduslaikos katrai biedrībai bija savas svētku svinēšanas tradīcijas. Melngalvjiem ziemas saulgriežu laikā bijis rituāls – “koka dedzināšana”. Tā bijis plānots darīt arī tālajā 1510. gadā. Nav drošu ziņu, vai tā bijusi apzināta rīcība, ka tā gada melngalvju saulgriežu rituālam atvestais koks bijis liela egle. Kamēr melngalvji blakus esošajā namā sprieda, ko ar šo koku darīt, vietēji bērni egli izrotājuši ar āboliem un dzijas dzīpariem. Kad pēc apspriedes melngalvji iznākuši no Melngalvju nama, viņi ieraudzījuši greznoto egli. Tā viņiem tik ļoti iepatikusies, ka arī paši turpinājuši to greznot, bet vēlāk nolēmuši katru gadu ziemas saulgriežos greznot egli. Tā kā viņi ceļoja un tirgojās visā Eiropā, jaunā tradīcija – uz Ziemassvētkiem greznot eglīti – izplatījās arī ārpus Livonijas, sākumā Vācu zemēs, vēlāk arī citur.

7. Sv. Pētera baznīcas leģenda

Ar Sv. Pētera baznīcu saistītas vairākas leģendas. Tās stāsta gan par slepenajām ejām zem baznīcas, kas izved ārpus Vecrīgas, gan par baznīcā redzētajiem spokiem.

Senākais spoku stāsts nāk no 18. gadsimta beigām. Tas vēsta par kādu dievticīgu grāmatsējēju, kurš uz baznīcu devies “spoku stundā” jeb pusnaktī. Bijis pats ziemas vidus, laiks pēc Ziemassvētkiem, kad dienas ir ļoti īsas, bet naktis garas un tumšas. Vecais vīrs naktī bijis pamodies, bet domājis, ka ir jau rīts un jādodas uz rīta dievkalpojumu. Tā arī darījis. Viņš iegājis baznīcā, tā bijusi pilna ar cilvēkiem. Grāmatsējējs apsēdies savā parastajā vietā un sācis lūgt Dievu. Pēc kāda mirkļa vīrs attapies, ka kaut kas nav lāgā, jo pamanījis, ka pārējos dievlūdžējus nepazīst. Tas viņam šķitis stipri dīvaini, jo parasti dievkalpojumos piedalījušies gan viņa kaimiņi, gan draugi, bet te – visi sveši. Palūkojoties ciešāk apkārt, vecais vīrs pavisam sabijies, jo ieraudzījis cilvēkus, kuri jau vairākus gadus kā miruši un apglabāti Sv. Pētera baznīcā zem grīdas. Tiklīdz baznīcas zvans nositis pirmo stundu, pēkšņi visi izgaisuši, un grāmatsējējs baznīcā palicis pilnīgi viens. Pārbijies viņš ātri devies uz mājām un licies gulēt. Pamostoties domājis, ka tas bijis slikts sapnis. Aizejot vēlreiz uz

baznīcu, viņš savā solā atradis lūgšanu grāmatu, ko pusnaktī bija tur aiznesis un aizmirsis. Tad arī grāmatsējējs sapratis, ka redzētais nav nosapņots, bet viņš patiešām redzējis Sv. Pētera baznīcas spokus.

Otrs spoku stāsts vēsta par diviem studentiem, kuri gājuši pa pilsētu un lielījušies, ka netic spokiem un no tiem nebaidās. Šo sarunu dzirdējis kāds pavecs kungs un uzrunājis studentus, lai viņi pierādot, ka no spokiem nebaidoties, un pārlaižot nakti Sv. Pētera baznīcā. Puiši nosmējuši un teikuši, ka šāds uzdevums viņiem esot stipri par viegli. Viņi ne tikai pārlaidīšot nakti baznīcā, bet pusnaktī iedzīšot naglu baznīcas kancelē. Tad puiši norunājuši nakti, kad to darīs, un savākuši lieciniekus, kuri varēs apliecināt, ka viņi tiešām pildījuši solījumu. Kad norunātā nakts pienākusi, pie baznīcas sapulcējies krietns pulciņš studentu. Abi drosminieki paņēmuši līdzī kāpnes, lai varētu pakāpties līdz kancelei, un iegājuši baznīcā. Pārējie palikuši ārā un uzmanīgi klausījušies, kas notiek baznīcā. Dzirdējuši skaņas, ko rada āmura kladzieni, tad lielu būkšķi un skaļus kliegzienus. Pēkšņi no baznīcas ļoti pārbijies izskrējis viens no studentiem. Visi, kas to redzējuši, arī šausmīgi pārbijušies un metušies bēgt. Tik gaismai uzaustot, viņi saņēmuši drosmi atkal ieiet baznīcā, lai skatītos, kas noticis ar otru studentu. To atraduši mirušu, karājoties tajā pašā naglā, ko viņš bijis iesitis kancelē. Izdzīvojušais students vēlāk stāstījis, ka brīdī, kad viņi mēģinājuši iedzīt naglu kancelē, kāds nezināms spēks bija apgāzis kāpnes. Baznīca sākusi rībēt tā, it kā tajā būtu bijuši jātnieki ar zirgiem, visapkārt skanējusi ieroču žvazdoņa un kliegzieni, lai viņi pamet baznīcu. Domājams, ka tajā brīdī spokojušies Rīgas apsardzes “Zilās gvardes” kareivji, kuri apbedīti kapličā, kas atrodas baznīcā.

8. Spokošanās Sv. Jura baznīcā

Sv. Jura baznīca ir senākā zināmā mūra ēka Rīgā. Līdz 13. gadsimta beigām tā bija Zobenbrāļu ordeņa, vēlāk Livonijas ordeņa pils kapela. Jau 13. gadsimtā saasinājās attiecības starp rīdziniekiem un ordeni. Nesaskaņas pieauga, izcēlās vardarbīgas sadursmes, kuru rezultātā ordeņa pils tika iznīcināta. Arī Sv. Jura kapela šajās cīņās cieta. Vēlāk tā tika pārbūvēta par noliktavu. Par seno dievnamu ēkā liecina vien divi romānikas stila logi, kuri veras uz Sv. Pētera baznīcas pusi. Cīņas bijušas tik vardarbīgas, ka vēlākajos laikos kļuvušas par tēmu spoku stāstam, ar kuru biedēt klausītājus.

Spoku stāsts vēsta, ka vienā no noliktavām, kas uzbūvētas kādreizējās pils kapelas vietā, spokojas. Vairāk kā pirms simts gadiem kāds puisis iebraucis no laukiem Rīgā kārtot lietas, bet, nepagūdam visu izdarīt, bijis spiests meklēt sev pajumti. Viņš sarunājis, ka draugs viņu ielaidīs pārnakšņot vienā no šīm

noliktavām. Puisis iekārtojies uz naktsguļu, kad pēkšņi ieraudzījis, ka pa ēkas sienām augšup kāpj migla. Tajā viņš ieraudzījis bruņās tērpta bruņinieka tēlu, kas puisi uzrunājis un aicinājis nākt līdzī, piedzīvot bruņinieka pēdējos brīžus uz šīs zemes. Jaunais puisis, ziņkārīgs būdams, sekojis bruņiniekam. Abi gājuši, līdz nonākuši kapelā, kur noticis dievkalpojums. Visi baznīcā esošie bijuši ļoti pārbijušies. Ārpus baznīcas bijuši dzirdami nikni kliegzieni, bet logos lidojuši akmeņi. Pēkšņi baznīcas koka durvis atsprāgušas vaļā, un tajā iebrukuši nikni bruņoti vīri, kuri sākuši cīņu ar baznīcā esošajiem, beigās tos nogalinot. Puisis cīņiņa laikā bija meties kādu aizstāvēt, saņēmis sitienu un zaudējis samaņu.

Nākošajā rītā, kad noliktava tikusi atslēgta, puisi atraduši pilnībā nosirmojušu. Viņš pie samaņas nācis tikai pēc trīs dienām, kad varējis izstāstīt šo baiso stāstu.

9. Leģenda par Heisterbahas mūku Jāņa sētā

Leģenda par Heisterbahas mūku ir attēlota uz 13. gadsimta akmens kapitēļa, kas kādreiz atradās dominikāņu klosterī Rīgā. Dominikāņu ordenis Rīgā sāka darboties 13. gadsimta 30. gados, kad bīskaps Nikolauss piešķīra dominikāņu Sv. Jāņa klosterim pirmo bīskapa Alberta pili (tagad tās vietā ir Sv. Jāņa baznīca). Pašlaik kapitēlis atrodas Rīgas vēstures un kuģniecības muzeja ekspozīcijā.

Leģenda stāsta par kādu jaunu mūku Heisterbahas klosterī, kurš, lasot senus rakstus un kavējoties dziļās pārdomās, iegājis mežā. Kad viņš atgriezies, vārtsargs negribējis laist mūku atpakaļ klosterī, jo šo veco, bārdaino vīru neviens vairs nav pazinis. Un tikai vēlāk kāds atcerējies, ka pirms daudziem gadiem mežā bijis pazudis kāds jauns klostera mūks. Neviens nav ticējis, ka viņš ir tas pats, pirms daudziem gadiem pazudušais mūks. Šī stāsta morāle ir, ka ticīgam cilvēkam tāpat kā Dievam “mirkļis ir kā mūžība, un mūžība ir kā mirklis”. Arī šim Heisterbahas klostera mūkam bija šķitis, ka viņš mežā sabijis tikai īsu brīdi, nevis daudzus garus gadus.

10. Sv. Jāņa baznīcā iemūrētie mūki

1297. gada cīņās starp Livonijas ordeni un Rīgas bīskapu tika nopostīta Rīgas Sv. Jāņa baznīca. Baznīcas nopostīšana vienmēr tikusi un tiek uzskatīta par sliktu zīmi. Tādēļ, ceļot jauno Sv. Jāņa baznīcu, māņticīgie rīdzinieki uzskatīja, ka jaunbūvē jāiemūrē dzīvi cilvēki, lai baznīca stāvētu mūžīgi. Tam tika izvēlēti divi dominikāņu mūki. Lai viņu upuri neaizmirstu, sienā starp logiem pret Sv. Pētera baznīcu, redzami iemūrēto mūku seju atveidi. Leģenda vēsta, ka viens no iemūrētajiem mūkiem spokojies un biedējis gan blakus

klosterī mītošos mūkus, gan rīdziniekus, kuri vēlos vakaros gājuši gar baznīcu. Vēlākajos laikos, kad klosterā mūki sākuši brūvēt miestīņu, spoks sācis pavisam dīvaini uzvesties. Rīdzinieki no tā vairs neesot bijušie, bet drīzāk gan smējušies par viņu. Kopš tā laika spoks vairs nav redzēts.

11. Pakavs pie nama sienas Kaļķu ielā 20

Ejot pa Kaļķu ielu, pretī Līvu laukumam redzams nams, kuru rotā cilnis ar lauvu. Tā ir liecība par vienu no senākajām Rīgas aptiekām. Palūkojoties augstāk, redzams ēkas sienai piestiprināts zirga pakavs. Versijas par tā īpašnieku ir vairākas. Viena versija pakavu saista ar Zviedrijas karali Kārli XII, kura zirgam pakavs esot nokritis brīdī, kad valdnieks jājis cauri Vecrīgai. Cita versija vēsta, ka pakavu pazaudējis Krievijas cara Pētera I zirgs. Pakavs krītot trāpījies nama sienai, tur atstājot nospiedumu. Nama īpašnieks vēlāk šo pakavu piestiprinājis pie ēkas fasādes trešā stāva līmenī.

12. Kaķu nams – Meistaru iela 10

Reti kuram Vecrīgas namam ir savs nosaukums. Kaķu nams savu ieguvis, pateicoties uz tā jumta tornīšiem esošajām divām melnu kaķu skulptūrām. Leģenda vēsta, ka kāds ļoti turīgs latvietis vēlējies kļūt par Lielās ģildes biedru, bet dēļ savas tautības nav ticis tajā uzņemts, jo Lielajā ģildē uzņēma tikai turīgus vācu tirgotājus un Zeltkaļu cunftes biedrus. Latviešu tirgotājs to ļoti ņēmis pie sirds. Iztērējot kaudzi naudas, viņš nopircis zemi pretī Lielajai ģildei un tur uzbūvējis lielu un modernu jūgendstila namu. Lai parādītu savas dusmas par Lielās ģildes lēmumu, viņš uz nama jumta uzlicis divas ļoti dusmīgu kaķu skulptūras. Kad strīdi un nesaskaņas starp viņu un ģildi saasinājušās, viņš kaķi, kurš šņāc uz ģildi, pagrieza otrādi, lai kaķis ģildei rādītu savu pēcpusi jeb astesgalu. Kad attiecības nogludinātas, kaķis pagriezts atpakaļ.

13. Zviedru vārti

Zviedru vārti izveidoti 17. gadsimta nogalē, lai savienotu zviedru garnizona kazarmas, kas atradās ārpus pilsētas viduslaiku mūriem, ar Iekšrīgu jeb Vecrīgu.

Leģenda vēsta, ka šajos vārtos iemūrēta vietējā meitene. 17. gadsimtā, Rīgai esot Zviedrijas sastāvā, šeit uzturējās zviedru karavīri. Lai gan tas bija aizliegts, kāda meitene iemīlējās zviedru karavīrā. Viņi slepeni tikās pie Zviedru vārtiem. Naktī, kad puisis nokavējis tikšanos, rīdzinieki meiteni noķēruši un sodījuši, iemūrējot Zviedru vārtu sienā. Tikai tie, kuri patiesi mīl, pusnaktī šajā vietā

varot dzirdēt nelaimīgās meitenes čukstus, kuros viņa atzīstas mīlestībā zviedru puisim.

Abās pusēs Zviedru vārtiem – gan iekšpus, gan ārpus Vecrīgas – var ieraudzīt ar stobriem uz leju iemūrētus lielgabalus. Leģenda vēsta, ka tie tur novietoti kā simbols Krievijas impērijas uzvarai pār Zviedrijas karaspēku Lielajā Ziemeļu karā. Ar stobriem uz leju tie ir tādēļ, lai vairs nekad nešautu uz Krievijas impērijas karaspēku.

14. Zvans ārpus torņa – Svētā Blāzija zvans

Jēkaba katedrāles zvans ir viens no senajiem Rīgas brīnumiem. Atšķirībā no pārējiem baznīcu zvaniem, tas nostiprināts ārpus torņa, zem tam īpaši uzbūvētas torņa piebūvītes. 1509. gadā lietais zvans dēvēts Sv. Blāzija vārdā. Tas tika lietots, lai ieskandinātu publisku soda izpildi Rātslaukumā, kā arī lai brīdinātu Rīgu par briesmām un nelaimēm. Leģenda vēsta, ka Sv. Blāzija zvans sācis zvanīt pats no sevis, kad kāds neuzticams cilvēks gājis garām baznīcai.

Sākoties Pirmajam pasaules karam, nolēma visus metālā lietus pieminekļus un baznīcu zvanus izvest. Kuģis, kurā atradās Sv. Blāzija zvans, nogrima, līdz ar to līdz pat šai dienai zvans guļ Baltijas jūras dzelmē.

Tagad ārpus Sv. Jēkaba baznīcas torņa karājas atkal jauns zvans, kurš, pateicoties vīru kora “Tēvzeme” akcijai “Atjaunosim Sv. Jēkaba baznīcas zvanu!”, tapis 2001. gada janvārī rūpnīcā “Liepājas metalurģis”. Tā paša gada vasarā tas tika iesvētīts un uzcelts tornī.

15. Rīgas pils

Rīgas pils pamatakmens likts 1330. gadā. Pēc rīdzinieku sakāves cīņās ar Livonijas ordeni, Livonijas ordenis pils celtniecībai izvēlējās vietu Daugavas krastā, kur līdz tam atradās Sv. Gara hospitālis. Rīgas pils savas pastāvēšanas laikā piedzīvojusi gan vairākas nopostīšanas, gan plašas pārbūves. Tā kā šī būve ir izmēros liela un tajā norisinājušies dažādi notikumi, tiek uzskatīts, ka pilī spokojas vairāki spoki. Piemēram, pils senākajā daļā – Sv. Gara tornī – pusnaktī bieži esot dzirdami soļi, kāpņu pakāpienu čīkstēšana, čaboņa. Iespējams, ka tur spokojas viduslaiku hospitālī mirušie. Plašajos pils pagrabos bieži iedegoties gaisma, bet gaitenēs atveroties logi. Kāds ļoti čakls spoks rīta pusē rosoties pils jaunajā daļā – viņš pārvietojot krēslus, virinot durvis. Muzeja darbinieki, kuri darbā ierodas krietni agri, vienmēr ar šo spoku sasveicinoties. Tad spoks dodoties pie miera, bet darbinieki varot sākt savas ikdienas darba gaitas.

16. Lielais Kristaps

Par vienu no senās Rīgas brīnumiem tikusi uzskatīta Lielā Kristapa skulptūra. Leģenda vēsta, ka ļoti sen atpakaļ, kad pār Rīgas upēm tilti vēl nebija uzcelti, pilsētā dzīvojis milzis vārdā Kristaps. Viņš katru dienu palīdzējis cilvēkus pārceļt no viena upes krasta uz otru. Reiz, kādā vējainā un lietainā naktī, viņš sadzirdējis, ka raud mazs bērniņš. Kristaps sameklējis bērnu, tad bērns lūdzis Kristapam pārnest viņu pāri Daugavai. Kristaps uzcēlis bērnu uz pleca un sācis brist pāri upei. Upes vidū viņš sācis just, ka ar katru soli, ko viņš sper, bērniņš kļūst aizvien smagāks. Vienā brīdī Kristapam jau šķitis, ka viņam pietrūks spēka, lai bērniņu nestu tālāk, tik smags mazais bērns bija kļuvis. Sakopojis pēdējos spēkus, spītējot augstajiem viļņiem un negaisam, Lielais Kristaps bērniņu pārnesis un aizvedis uz savu būdu pārleist negaisu. Kad Kristaps bērnam jautājis, kāpēc viņš kļuvis tik smags, puisēns atbildējis, ka esot Kristus, bet Kristaps uz saviem pleciem esot nesis visus pasaules grēkus. Tad Kristaps iemidzis. No rītā pamodies, Kristaps vairs mazo zēnu nav varējis atrast, bet tajā vietā, kur puisēns gulējis, Kristaps atradis lielu kaudzi zelta, par kuru vēlāk tikusi uzbūvēta lielā un varenā pilsēta Rīga.

Viduslaikos Lielais Kristaps gādājis par visiem amatiem, kas saistīti ar ūdeni, kā arī sargājis ceļotājus, kuri braukuši ar kuģiem. Rīdzinieki vienmēr godājuši Lielā Kristapa skulptūru un pie tās lūguši palīdzību dažādās dzīves likstās un slimībās, jo ticēja, ka Lielā Kristapa skulptūra spēj dziedināt. Mūsdienās oriģinālā Lielā Kristapa skulptūra apskatāma Rīgas vēstures un kuģniecības muzejā, bet Daugavmalā kopš Rīgas 800. gadskārtas svētkiem 2001. gadā stāv oriģinālās skulptūras kopija.

Tematiskās ekskursijas – orientēšanās spēles “Vēcrīgas leģendas un stāsti” apskates objekti
Sameklē, apskati, atzīmē!

1. _____

4. _____

2. _____

5. _____

3. _____

6. _____

Tematiskās ekskursijas – orientēšanās spēles “Vēcrīgas leģendas un stāsti” apskates objekti
Sameklē, apskati, atzīmē!

7. _____

10. _____

8. _____

11. _____

9. _____

12. _____

Tematiskās ekskursijas – orientēšanās spēles “Vecrīgas leģendas un stāsti” apskates objekti
Sameklē, apskati, atzīmē!

13. _____

15. _____

14. _____

16. _____